

[Karen Højte Jensen]

ning, lægger vi fra konservativ side vægt på, at opmanden får bestemte retningslinjer for, inden for hvilken økonomisk ramme han kan træffe afgørelse om fornyelse af overenskomsten. Vi kan også tilslutte os regeringens synspunkter med hensyn til det økonomiske grundlag, sådan som de fremgår af bemærkningerne til lovforslaget.

Anders Mølgaard (V):

I maj 1990 opsigede Praktiserende Lægers Organisation landsoverenskomsten om almen lægegering med virkning fra den 1. januar 1991. Senere har Praktiserende Lægers Organisation og Sygesikringens Forhandlingsudvalg forlænget overenskomsten til den 1. juli 1991. Siden har Folketinget igennem et beslutningsforslag pålagt regeringen at godkende denne forlængelse, og med beslutningsforslag nr. B 5 fik regeringen samtidig pålagt senest den 1. februar 1991 at fremsætte forslag til lov om udpegning af en opmand, der skal træffe afgørelse om de spørgsmål, parterne ikke kan nå til enighed om senest den 1. juli 1991.

I Venstre er vi mildest talt meget kritiske over for det foreliggende lovforslag, som Folketingets flertal har pålagt regeringen at fremsætte. Der er mange vægtige grunde til at afvise dette lovforslag. Lovforslaget medfører et historisk brud på den sædvanlige fremgangsmåde for løsning af interessedvister. Det er også dybt kritisabelt, at beslutningsforslag nr. B 5 ikke opstiller begrænsninger i opmandens kompetence. En overenskomst mellem SFU og PLO på dette lovgrundlag fastlægger væsentlige bestemmelser om borgernes rettigheder, når det gælder almindelig lægehjælp. Det ville da være naturligt, at regler, der er bindende for borgerne, bør fastlægges af sundhedsministeren og amtsrådene, der dog har det politiske ansvar for vort sundhedsvæsen. Den foreslåede opmandsløsning kan medføre en forflygtigelse af det politiske ansvar, som vi finder er dybt uacceptabel.

Lovforslaget kan også bringe de praktiserende læger i en højst uacceptabel situation. De kan påtvinges at praktisere på vilkår, de ikke selv har nogen som helst indflydelse på. Også det finder vi er uacceptabelt.

Derfor vil vi i Venstre kraftigt tage afstand fra intentionerne i lovforslaget.

Birgitte Husmark (SF):

Fru Tove Lindbo Larsen og andre har allerede beskrevet baggrunden for lovforslaget. Fra SF's side skal vi da sige, at vi regner med, at parterne, altså SFU og PLO, vil fortsætte forhandlingerne derfra, hvor de var nået til med hensyn til alle de strukturændringer i sygesikringsoverenskomsten, som man faktisk var blevet enig om, og som peger i en meget god retning.

Så siger fru Karen Højte Jensen, at hverken Praktiserende Lægers Organisation eller Sygesikringens Forhandlingsudvalg ønsker en sådan opmand, og til det kan jeg kun sige, at så er det jo bare om at blive enig, inden en sådan opmand skal træde i funktion. Det har da også været målet og ønsket fra Socialistisk Folkepartis side, at denne opmand slet ikke skulle blive nødvendig.

På den anden side var det vores mulighed for at imødekomme SFU's og PLO's eget ønske om en forlængelse af den gældende overenskomst, og derfor står vi nu i denne situation. Vi mener, at lovforslaget skal behandles hurtigt i udvalget, og vi mener heller ikke, at vi skal have disse bindinger eller den hjælp, eller hvad man nu skal kalde de bemærkninger, der er kommet fra sundhedsministeren eller finansministeren, stående på denne måde, men det må vi se på i udvalget.

Køpke Christensen (FP):

Fremskridtspartiet stemte som bekendt imod beslutningsforslag nr. B 5, der pålagde regeringen at godkende aftalen af 21. december 1990 mellem SFU og PLO om forlængelse af landsoverenskomsten om almen lægegering.

Den beslutning, som S, SF og Det Radikale Venstre pålagde regeringen at føre ud i livet, er efter vores opfattelse absolut ikke gavnlige, hverken for patienterne, for lægerne eller for den offentlige økonomi. I den forbindelse henviser jeg til de bemærkninger, jeg på Fremskridtspartiets vegne fremsatte ved behandlingen af beslutningsforslag nr. B 5 og lovforslag nr. L 2 mellem jul og nytår.

Nu står vi så over for det meget specielle parlamentariske fænomen, at regeringen skal optræde loyalt over for det alternative flertal, der vedtog beslutningsforslag nr. B 5 imod regeringens og de øvrige ikkesocialistiske partiers stemmer. Her er det ikke oppositionen, der op-